

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 113/2021-17

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu a zo sudcov Ladislava Duditša a Miroslava Duriša (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom Mgr. Marekom Tauberom, Hviezdoslavova 11, Spišská Nová Ves, proti postupu Okresného súdu Košice I v konaní vedenom pod sp. zn. 25 C 18/2020 v spojení s konaním, ktoré mu predchádzalo, vedeným pod sp. zn. 25 C 162/2014 takto

r o z h o d o l :

1. Postupom Okresného súdu Košice I v konaní vedenom pod sp. zn. 25 C 18/2020 **bolo porušené** základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.
2. Okresnému súdu Košice I **p r i k a z u j e**, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 25 C 18/2020 konal bez zbytočných prietáhov.
3. Sťažovateľovi **p r i z n á v a** finančné zadosťučinenie v sume **2 000 eur**, ktoré **j e** mu Okresný súd Košice I **p o v i n n ý** zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
4. Okresný súd Košice I **j e p o v i n n ý** nahradiť sťažovateľovi trovy konania v sume **375,24 eur** a zaplatiť ich právnomu zástupcovi sťažovateľa do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
5. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti **n e v y h o v u j e**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Obsah ústavnej sťažnosti

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 3. decembra 2020 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky

(ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Košice I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 25 C 18/2020 v spojení s konaním, ktoré mu predchádzalo, vedeným pod sp. zn. 25 C 162/2014 (ďalej aj „napadnuté konanie“). Sťažovateľ si zároveň uplatňuje primerané finančné zadosťučinenie v celkovej výške 10 000 eur a náhradu trov právneho zastúpenia.

2. Z ústavnej sťažnosti a pripojeného súdneho spisu vyplýva, že sťažovateľ sa žalobou podanou na okresnom súde 23. mája 2014 domáhal zaplata sumy vo výške 15 000 eur s príslušenstvom z titulu vrátenia pôžičky. Konanie bolo pôvodne vedené pod sp. zn. 25 C 162/2014, no okresný súd uznesením č. k. 25 C 162/2014-158 z 23. októbra 2019 konanie proti žalovaným v 1. a 2. rade zastavil (žalovaný v 1. rade zomrel a na žalovanú v 2. rade bol vyhlásený konkurz, pozn.) a nárok sťažovateľa proti žalovanej v 3. rade vylúčil na samostatné konanie. Po tom, ako nadobudlo predmetné rozhodnutie právoplatnosť, okresný súd pokračoval v napadnutom konaní pod sp. zn. 25 C 18/2020. Okresný súd napriek tomu, že konanie trvá už šesť rokov, nevykonal ani jedno pojednávanie, a teda nemohol vydať ani meritórne rozhodnutie vo veci.

3. Podstatou ústavnej sťažnosti sťažovateľa je tvrdenie, že došlo k porušeniu jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. Sťažovateľ poukázal na to, že okresný súd postupoval v napadnutom konaní neefektívne, jednotlivé úkony vykonával nesystematicky a boli medzi nimi dlhé časové obdobia nečinnosti zo strany súdu. Uviedol napríklad, že žalovaný v 1. rade zomrel 22. augusta 2016, ale súd z dôvodu neskončeného dedičského konania prerušil konanie až 8. januára 2019 napriek tomu, že v tom čase už bolo podľa sťažovateľa zrejmé, že zomrelý nezanechal žiaden majetok a dedičské konanie bude zastavené pre nemajetnosť (to sa potvrdilo zastavením dedičského konania 10. apríla 2019). Taktiež poukázal na skutočnosť, že po vylúčení veci na samostatné konanie až do podania ústavnej sťažnosti bol okresný súd nečinný, nariadil síce dvakrát pojednávanie, ale obe zrušil (jedno pre rehabilitácie sudcu a druhé pre protipandemické opatrenia).

4. Sťažovateľ sa domáha aj finančného zadosťučinenia vo výške 10 000 eur, čo zdôvodnil tým, že jeho dôvera v okresný súd bola spochybnená, ako aj potrebou sankcie pre okresný súd za jeho dlhoročnú nečinnosť.

II.

Vyjadrenie okresného súdu a replika sťažovateľa

5. Ústavný súd ústavnú sťažnosť predbežne prerokoval a uznesením č. k. IV. ÚS 113/2021-9 z 9. marca 2021 ju podľa § 56 ods. 1 a 2 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) prijal na ďalšie konanie v celom rozsahu.

6. Ústavný súd následne výzvou z 11. marca 2021 vyzval predsedu okresného súdu, aby sa vyjadril k opodstatnenosti ústavnej sťažnosti. Predseda okresného súdu v podaní doručenom ústavnému súdu 1. apríla 2021 zhrnul doterajší priebeh konania. Zároveň uznal, že súd sa neprimerane dlho zaoberal doručovaním žaloby pre žalovaných v 1. a 3. rade a rovnako neprimerane dlho riešil otázku právnej legitímácie strán sporu po úmrtí žalovaného v 1. rade. Taktiež dodal, že súd vylúčil nárok sťažovateľa proti žalovanej v 3. rade na samostatné konanie, hoci neboli splnené zákonné

podmienky na takýto postup. Už uvedené okolnosti sa predsedovi okresného súdu javili ako neefektívny postup súdu, ktorý mohol v konečnom dôsledku spôsobiť prietahy v konaní.

7. Po doručení vyjadrenia okresného súdu ústavný súd vyzval právneho zástupcu sťažovateľa, aby v prípade, ak by to sťažovateľ považoval za potrebné, zaujal stanovisko k vyjadreniu okresného súdu, ktoré mu v prílohe zaslal. Sťažovateľ sa v stanovenej lehote nevyjadril.

8. Ústavný súd podľa § 58 ods. 3 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s podaniami účastníkov dospel k názoru, že od ústneho pojednávania nemožno v tomto prípade očakávať ďalšie objasnenie veci.

III.

Chronológia úkonov okresného súdu v napadnutom konaní

9. Ústavný súd nahliadnutím do predloženého spisového materiálu okresného súdu (sp. zn. 25 C 18/2020) zistil, že okresný súd vykonal v predmetnej veci tieto úkony:

- Dňa 23. mája 2014 sťažovateľ podal na okresnom súde žalobu o vrátenie dlžnej sumy.
- Dňa 2. septembra 2014 okresný súd doručoval procesné poučenia a samotnú žalobu žalovaným v konaní (zásielku prevzala iba žalovaná v 2. rade, pozn.).
- Dňa 30. októbra 2014 súd opakovane doručoval súdne zásielky žalovaným v 1. a 3. rade prostredníctvom polície.
- Dňa 3. decembra 2014 správa príslušného obvodného oddelenia Policajného zboru o nedoručení zásielky.
- Dňa 21. januára 2015 súd zisťoval trvalý pobyt žalovaných v 1. a 3. rade zo štátnych evidencií.
- Dňa 16. februára 2015 súd neúspešne zasielal súdne zásielky žalovaným v 1. a 3. rade aj prostredníctvom Mestskej polície Košice.
- Dňa 18. júna 2015 sa súd neúspešne pokúšal doručiť predmetnú súdnu zásielku žalovaným v 1. a 3. rade aj prostredníctvom zamestnávateľa.
- Dňa 18. augusta 2015 okresný súd predvolal žalovanú v 2. rade na výsluch.
- Dňa 17. septembra 2015 sa žalovaná v 2. rade ospravedlnila z výsluchu s poukazom na zdravotné ťažkosti.
- Dňa 22. septembra 2015 súd z dôvodu ospravedlnenia presunul výsluch žalovanej v 2. rade na 21. október 2015.
- Dňa 20. októbra 2015 sa žalovaná v 2. rade ospravedlnila z rovnakých dôvodov.
- Dňa 21. októbra 2015 súd stanovil nový termín výsluchu žalovanej v 2. rade na 18. november 2015.
- Dňa 16. novembra 2015 sa žalovaná v 2. rade z rovnakých dôvodov znovu ospravedlnila.
- Dňa 19. novembra 2015 sa súd znovu pokúsil doručiť rovnopis žaloby žalovanej v 3. rade.
- Dňa 14. januára 2016 oznámenie Mestskej polície Košice o neúspešnom doručení.
- Dňa 23. marca 2016 okresný súd vyzval žalobcu (sťažovateľa) na predloženie zmluvy o pôžičke a opätovne zisťoval pobyt žalovaných v 1. a 3. rade.
- Dňa 5. apríla 2016 sťažovateľ na základe výzvy súdu predložil zmluvu o pôžičke.
- Dňa 10. mája 2016 ďalšie oznámenie o nedoručení súdnej zásielky žalovanej v 3. rade.
- Dňa 25. augusta 2016 lustráciou v registri obyvateľov súd zistil, že žalovaný v 1. rade zomrel 22. augusta 2016.

- Dňa 27. októbra 2016 okresný súd zisťoval dedičov po žalovanom v 1. rade.
- Dňa 14. novembra 2016 okresný súd vyzval sťažovateľa, aby zaujal stanovisko k smrti žalovaného v 1. rade.
- Dňa 28. decembra 2016 okresný súd urgoval sťažovateľa na zaujatie stanoviska.
- Dňa 29. novembra 2016 sťažovateľ svoje stanovisko omylom adresoval Okresnému súdu Košice II, ktorý ho postúpil okresnému súdu. V stanovisku sťažovateľ navrhol, aby súd zúžil počet žalovaných na dvoch a aby so zvyšnými žalovanými pokračoval ako s univerzálnymi právnymi nástupcami zosnulého žalovaného v 1. rade aj pred právoplatným ukončením dedičského konania (zostávajúcimi žalovanými boli manželka a dcéra zosnulého, pozn.).
- Dňa 5. januára 2017 stanovisko sťažovateľa bolo opakovane doručené teraz už správne okresnému súdu.
- Dňa 9. marca 2017 notárka oznámila súdu, že okruh dedičov po zosnulom v 1. rade nie je určený.
- V dňoch 12. júla 2017, 19. septembra 2017, 15. novembra 2017, 17. januára 2017 a 20. marca 2018 okresný súd s negatívnym výsledkom opakovane zisťoval, či bolo dedičské konanie po pôvodne žalovanom v 1. rade ukončené.
- Dňa 13. apríla 2018 dedičský súd (Okresný súd Košice II) oznámil okresnému súdu, že dedičské konanie bude pravdepodobne zastavené pre nemajetnosť a zároveň mu oznámil potenciálny okruh dedičov.
- V dňoch 11. júla 2018, 11. septembra 2018, 28. novembra 2018 a 8. januára 2019 okresný súd opäť márne zisťoval stav dedičského konania.
- Dňa 8. januára 2019 okresný súd vydal uznesenie o prerušení konania do právoplatného skončenia dedičského konania.
- Dňa 27. februára 2019 okresný súd vyvesil oznámenie pre žalovanú v 3. rade o podanej žalobe na úradnej nástenke.
- Dňa 10. apríla 2019 bolo okresnému súdu doručené oznámenie, že na žalovanú v 2. rade bol vyhlásený konkurz.
- Dňa 5. augusta 2019 bolo okresnému súdu doručené uznesenie o zastavení dedičského konania (žalovaného v 1. rade) pre nemajetnosť.
- Dňa 19. augusta 2019 vydal súd uznesenie o pokračovaní v prerušenom konaní.
- Dňa 2. septembra 2019 žalovaná v 2. rade predložila súdu uznesenie, ktorým bol na ňu vyhlásený konkurz.
- Dňa 23. októbra 2019 vydal okresný súd uznesenie, ktorým zastavil konanie proti žalovaným v 1. a 2. rade a konanie proti žalovanej v 3. rade vylúčil na samostatné konanie.
- Dňa 28. novembra 2019 sa žalovaná v 3. rade odvolala proti uzneseniu z 23. októbra 2019, pričom tvrdila, že súd mal žalobu zamietnuť, a nie vylúčiť ju na samostatné konanie.
- Dňa 4. decembra 2019 okresný súd uznesením zrušil doložku právoplatnosti na uznesení z 23. októbra 2019.
- Dňa 18. decembra 2019 okresný súd vyrubil žalovanej v 3. rade súdny poplatok za odvolanie.
- Dňa 30. januára 2020 okresný súd predložil súdny spis odvolaciemu súdu.
- Dňa 6. februára 2020 odvolací súd odmietol odvolanie žalovanej v 3. rade.
- V priebehu marca 2020 okresný súd doručoval rozhodnutie odvolacieho súdu a následne založil nový súdny spis o vylúčenej veci pod sp. zn. 25 C 18/2020.

- Dňa 10. júna 2020 nariadil termín pojednávania na 8. október 2020, tento ale odročil z dôvodu rehabilitácie zákonného sudcu na 12. november 2020. Z dôvodu aktuálnych protipandemických opatrení bolo ale pojednávanie odročené na 11. február 2021 a následne znova na 13. máj 2021.

IV.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

10. Predmetom konania pred ústavným súdom bolo posúdenie, či postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 25 C 18/2020 v spojení s konaním, ktoré mu predchádzalo, vedeným pod sp. zn. 25 C 162/2014 došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Ústavný súd s poukazom na skutočnosť, že v súčasnosti prebieha už iba konanie vedené pod sp. zn. 25 C 18/2020, ktoré je podľa už uvedenej chronológie bezprostredným pokračovaním konania začatého pod sp. zn. 25 C 162/2014, posudzoval toto konanie ako celok pod sp. zn. 25 C 18/2020.

11. Ústavný súd pri rozhodovaní o ústavných sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom tohto základného práva je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (m. m. IV. ÚS 221/04).

12. Priznanie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zakladá povinnosť súdu aj sudcu na organizovanie práce tak, aby sa toto právo objektívne realizovalo (II. ÚS 21/01, I. ÚS 251/05). Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie. Táto povinnosť súdu a sudcu vychádzala predtým z niektorých ustanovení zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (napr. § 6, § 100 ods. 1, § 117 ods. 1 a § 119 ods. 1), ktorý platil do 30. júna 2016, a v súčasnosti už vychádza najmä zo zásady vyplývajúcej z čl. 17 a § 157 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“). V zmysle čl. 17 CSP „súd postupuje v konaní tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá, predchádza zbytočným prietahom, koná hospodárne a bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania strán sporu a iných osôb“ a v zmysle § 157 ods. 1 CSP „súd postupuje v konaní tak, aby sa mohlo rozhodnúť rýchlo a hospodárne, spravidla na jedinom pojednávaní s prihliadnutím na povahu konania“.

13. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prietahom v konaní, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú

- právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje,
- správanie účastníka súdneho konania a
- postup samotného súdu.

Za súčasť prvého kritéria sa považuje aj povaha prerokúvanej veci.

Právna a faktická zložitosť veci

14. Pokiaľ ide o kritérium právnej a faktickej zložitosti veci, ústavný súd podotýka, že rozhodovanie o nároku na zaplatenie dlžnej sumy (z titulu nevrátenej pôžičky) je vo všeobecnosti jednoduché sporové konanie. V napadnutom konaní nie je možné identifikovať žiadnu okolnosť, ktorá by svedčila o právnej zložitosti sporu, naopak, predmetný spor sa ústavnému súdu javí (aj pre absenciu akejkoľvek relevantnej protiargumentácie žalovaných, pozn.) ako banálne jednoduchý. Faktickú zložitosť veci (nižšej intenzity, pozn.) mohol v napadnutom konaní spôsobiť aj prístup žalovaných, ktorí si nepreberali súdne zásielky, ale táto okolnosť v konečnom nemôže ospravedlniť, že v priebehu šiestich rokov konania okresný súd nebol schopný nariadiť žiadne pojednávanie. Doterajší priebeh napadnutého konania preto nemožno pripísať ani na vrub právnej, resp. faktickej zložitosti prerokovávanej veci.

Správanie účastníka konania

15. Správanie účastníkov konania je druhým kritériom pri rozhodovaní o tom, či v konaní pred súdom došlo k zbytočným priet'ahom. Ústavný súd, vychádzajúc z obsahu vyžiadaného spisu okresného súdu, neidentifikoval žiadny postup na strane s'ťažovateľa, ktorý by v napadnutom konaní mohol mať negatívny vplyv na dĺžku konania.

Postup súdu v napadnutom konaní

16. Tretím hodnotiacim kritériom, podľa ktorého ústavný súd zisťoval, či došlo k zbytočným priet'ahom, bol postup samotného okresného súdu v napadnutom konaní. Bez potreby hlbšej analýzy chronológie napadnutého konania uvedenej v bode 9 odôvodnenia tohto nálezu ústavný súd opakuje, že hoci napadnuté konanie trvá siedmy rok, okresný súd nevykonal za tento čas žiadne pojednávanie. Táto samotná okolnosť je mementom nečinnosti okresného súdu. Vo svojom vyjadrení k ústavnej s'ťažnosti aj sám predseda okresného súdu uznal, že zákonný sudca nepostupoval adekvátne, najmä pokiaľ ide o doručovanie súdnych zásielok žalovaným v konaní, resp. pri riešení právneho nástupníctva po zosnulom žalovanom v 1. rade. Ústavný súd sa s týmto hodnotením stotožňuje a zároveň dodáva, že ak v priebehu konania zomrie jeho účastník, konajúci súd má buď prerušiť konanie, pokiaľ sa nevyrieši otázka právneho nástupníctva, alebo pokračovať v konaní, ak to procesná úprava vzhľadom na okolnosti konkrétneho prípadu umožňuje. Okresný súd v napadnutom konaní namiesto toho takmer dva a pol roka čakal a následne prerušil napadnuté konanie na sedem mesiacov. Ústavnému súdu pritom nie je zrejmé, prečo okresný súd nepostupoval v rámci s'ťažovateľovho návrhu pokračovať v konaní so žalovanými v 2. a 3. rade, ktorí pripadali do úvahy ako univerzálni právni nástupcovia žalovaného v 1. rade (navyše ak aj dedičský súd avizoval okresnému súdu pravdepodobnú nemajetnosť zomrelého a okruh jeho dedičov – 13. apríla 2018, pozn.). Postup okresného súdu preto možno hodnotiť ako absolútne neefektívny a nesústreďený. Rovnako ústavný súd hodnotí vylúčenie veci proti žalovanej v 3. rade na samostatné konanie, ktoré bolo nielenže úplne neúčelné, ale navyše na takéto vylúčenie neboli splnené ani zákonné podmienky (§ 166 ods. 2 CSP). Okresný súd v priebehu celého napadnutého konania postupoval neefektívne a nesústreďene, pričom dôsledkom tohto postupu boli priet'ahy v konaní, a teda aj porušenie základného práva s'ťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov.

Záver

17. Na základe uvedených skutočností ústavný súd dospel k záveru, že základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 25 C 18/2020 porušené bolo (bod 1 výroku tohto nálezu).

18. V záujme efektívnosti poskytnutej ochrany sťažovateľovi ústavný súd prikázal okresnému súdu podľa čl. 127 ods. 2 ústavy a § 133 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde konať v predmetnej veci bez zbytočných prietáhov (bod 2 výroku tohto nálezu).

V.

Primerané finančné zadost'učinenie

19. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

20. Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadost'učinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha. Z § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde vyplýva, že ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadost'učinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

21. Cieľom primeraného finančného zadost'učinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen vyslovenie porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (m. m. napr. IV. ÚS 210/04).

22. Pri určení primeraného finančného zadost'učinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti, z ktorých vychádza aj Európsky súd pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadost'učinenie podľa čl. 41 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

23. Sťažovateľ si uplatnil primerané finančné zadost'učinenie v sume 10 000 eur, pričom ho zdôvodnil aj potrebou sankcie pre okresný súd za jeho dlhoročnú nečinnosť. Ústavný súd považoval ním uplatnenú sumu za neprimeranú, preto mu priznal finančné zadost'učinenie vo výške 2 000 eur (bod 3 výroku tohto nálezu). Pri určení výšky primeraného zadost'učinenia zohľadnil svoju stabilnú judikatúru (napr. IV. ÚS 535/2013, I. ÚS 582/2015, I. ÚS 54/2016, I. ÚS 611/2017, IV. ÚS 21/2018, IV. ÚS 63/2020, IV. ÚS 109/2020, IV. ÚS 287/2020, IV. ÚS 313/2020). Zároveň ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že účelom primeraného finančného zadost'učinenia nie je „trestanie“ súdu za prietahy, ale dovŕšenie ochrany porušeného základného práva sťažovateľa, ak konkrétna situácia vyžaduje doplnenie samotného vyhlásenia o porušení základného práva, resp. príkazu na ďalšie konanie aj priznaním finančnej sumy. Zároveň ale pri finančnom zadost'učinení nejde o sumu, ktorá by mala sanovať nárok sťažovateľa v napadnutom konaní. V prevyšujúcej časti jeho ústavnej sťažnosti týkajúcej sa finančného zadost'učinenia teda ústavný súd nevyhovel (bod 5 výroku tohto nálezu).

VI. Trovy konania

24. Ústavný súd priznal sťažovateľovi (§ 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde) nárok na náhradu trov konania v celkovej sume 375,24 eur (bod 4 výroku tohto nálezu).

25. Pri výpočte trov právneho zastúpenia sťažovateľa ústavný súd vychádzal z vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“), a to za 2 úkony právnej služby podľa § 13a ods. 1 písm. a) a c) vyhlášky (prevzatie a príprava zastúpenia vrátane prvej porady s klientom, podanie sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy). Ústavný súd vychádzal zo základnej sadzby tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby za rok 2020 v sume 177 eur (1/6 výpočtového základu podľa § 11 ods. 3 vyhlášky) a tiež zo sadzby za náhradu hotových výdavkov (režijný paušál) za každý úkon právnej služby za rok 2020 v sume 10,62 eur (1/100 výpočtového základu podľa § 16 ods. 3 vyhlášky).

26. Priznanú náhradu trov právneho zastúpenia je okresný súd povinný uhradiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 CSP) označeného v záhlaví tohto nálezu v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

27. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, treba pod právoplatnosťou nálezu uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. mája 2021

Libor Duľa
predseda senátu